

Skibsforetagender, i Partialobligationer i Aktieselskaber, i Sikkerhed i Hoteller og lignende Ejendomme, som jo ikke kunne siges at være særlig ønskelige Panter, og dels ogsaa til at forhøje Renten for deres Panter, særlig i Jylland, til 5 pCt.; hvorved disse Sparekasser ganske sikkert løbe denne Risiko ved første givne Lejlighed at miste disse Panter, medens paa den anden Side de paagældende Skyldnere jo med nogen Ret have kunnet haabe, at det ved et Laan i Sparekasserne vilde have sit Forblivende ved den tidligere aftalte Rente, og at den ikke skulde blive Genstand for nogen Forhøjelse. Saaledes har det jo været Skik og Brug; uanset at Prioriteterne formelt kunne opsiges, baade med $\frac{1}{4}$ Aars og $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, har Forholdet i Realiteten været dette, at disse Laan ere blevne ansete nærmest for at være uopsigelige. Jeg stiller Sparekassensinspektørens Betænkning til Ministeriet til Disposition for det høje Tings Medlemmer; særlig for Medlemmerne af Udvalget, dersom det er Mening, at denne Lov skal behandles i Udvalg. Man vil saa kunne danne sig en Mening om, hvorvidt man vil kunne tiltræde hans og min Opfattelse af dette Forhold, saaledes som jeg har udtalt den i det andet Ting, eller man nærer en anden Opfattelse i den Henseende. Den Opfattelse, som jeg har udtalt, gaar ud paa, at jeg, som Sagerne ligge, baade under Hensyn til Fortiden og især under Hensyn til de nu bestaaende Forhold, saaledes som de ere skildrede for Regeringen, ikke blot gennem Forslagsstillernes Fremstilling, men ogsaa gennem Regeringens tilforordnede, gennem vor Tillidsmands Udvikling over for Ministeriet, mener, at Fastsættelsen af en højeste Rentefod som Betingelse for vedvarende at nyde Stempelpapirsbegunstigelse fra Statens Side maa betegnes som en ønskelig Foranstaltning, og først og fremmest i Sparernes Interesse, og det forekommer mig, at det er deres Interesse, som for Lovgivningsmagten maa staa i første Række, naar Talen overhovedet er om Sparekasseloven og Forandringer i den, da det jo utvivlsomt er Sparernes Interesse, som har været Anledningen til, at der overhovedet er tilvejebragt Lovgivning paa dette Omraade.

Naar jeg derefter gaar over til at omtale, hvorledes man da ønsker dette bevægelige Maksimum fastsat, saa er det, som det fremgaar af Lovforslagets §§ 4, 5 og 6, Forslagsstillere og altsaa ogsaa det andet Tings Mening, da det har vedtaget Forslaget, at denne Rente skal

fastsættes af et dertil oprettet Sparekasseraad. Det foreslaas, at dette Sparekasseraad skal bestaa af 9 Medlemmer med Sparekassensinspektøren som født Formand. Dette sidste har jeg modsat mig i det andet Ting af den Grund, at Sparekassensinspektøren jo er en kontrollerende, under Ministeriet staaende Embedsmand, som man altsaa her vil have anvendt i et Forhold som Formand for en Kommission, hvis øvrige Medlemmer ere lutter administrerende Personer ved de forskellige Sparekasser, og som skulde foretage denne administrative Handling i Fællesskab, som de tidligere have foretaget hver for sig, at fastsætte Sparekasserenten. Jeg mener, at Ministeriet maa være berettiget til at udtale et Ønske om, at den Embedsmand, som skal øve Kontrol ved alle Sparekasser i Landet, ikke kommer ind i Forhold, hvor der kan komme en Kollision til Stede mellem hans Pligter som kontrollerende Embedsmand og hans Pligter som Medlem af et Sparekasseraad, som skal deltage i en saa vigtig administrativ Foranstaltning som den at fastsætte Sparekasserenten. § 5 indeholder dernæst Bestemmelser om Valgmaaden for de øvrige 8 Medlemmer, som foreslaas valgte med Halvdelen af hvert Ting efter Forholdstalsvalgmaaden. Jeg er jo ikke i og for sig meget begejstret for Forslag, som gaa ud paa, at vigtige Funktioner skulle udøves i Enhold til Lov ved et Raad, som udelukkende er valgt af begge Rigsdagens Afdelinger. Jeg tror ikke, vi have noget Sidestykke dertil — jeg har i alt Fald ikke kunnet finde det. Men det er alligevel ikke saa meget den Betænkelighed, jeg har haft ved dette, som en anden efter min Mening vigtigere Betænkelighed, nemlig at man ikke har nogen Sikkerhed for, at de Personer, de Sparekassedirektører, som vælges paa den Maade, virkelig til enhver Tid kunne antages at repræsentere en saadan Indsigt i de Forhold, at man med Ro kunde se dem fastsætte Maksimumssparekasserenten her i Landet for de, som jeg nævnte, for Tiden henved 700 Mill. Kr., som Talen er om. Det er jo nemlig ikke saaledes, at der er fastsat nogen som helst Regel for, hvilke Kvalifikationer disse skulde have ud over dette at være ansat ved en Sparekasse. Heller ikke er der fastsat noget om disse Sparekassers Vægt. Kunderes Tal er Genstand for Lovforslaget. Det vil sige, at en hver som helst Sparekasse i Landet, uden Hensyn til om den har 100 Mill. eller 100,000 Kr.s Indskud, skal have den samme Ret til, at dens Be-